DOMSTOLENS KENDELSE
30. september 1992 *

I sag C-294/91 P,

Elfriede Sebastiani, tjenestemand i Europa-Parlamentet, med bopæl i Wellen (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat Paul Greinert, Trier, og med valgt adresse i Luxembourg hos Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 25. september 1991 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-163/89, Elfriede Sebastiani mod Europa-Parlamentet, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos og afdelingschef Manfred Peter, som befuldmægtigede, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på sidstnævntes kontor, 22, Côte d'Eich,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene R. Joliet, F. A. Schockweiler og F. Grévisse samt dommerne G. F. Mancini, C. N. Kakouris, J. C.

* Processprog: tysk.

Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg, J. L. Murray og D. A. O. Edward,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 21. november 1991 har Elfriede Sebastiani i medfør af artikel 49 i EØF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelse i statutten for EKSF og Euratom iværksat appel af en af Retten i Første Instans afsagt dom af 25. september 1991 (sag T-163/89, Sebastiani mod Europa-Parlamentet, Sml. II, s. 715), hvorved Retten underkendte Sebastiani's påstande om, at Europa-Parlamentet tilpligtedes:

1) at betale erstatning for den økonomiske skade, hun havde lidt som følge af afslaget på at lade hende gøre midlertidig tjeneste i en stilling i lønklasse B3 ved den tyske oversættelsesafdeling

2) med tilbagevirkende kraft at forfremme hende til lønklassen B3 eller til en højere lønklasse

3) at ændre institutionens diskriminerende og urimelige personalepolitik.

2 I den appellerede dom anførte Retten først med hensyn til sagsøgerens anden påstand, at denne ikke kunne fremmes til realitetsbehandling, idet det ikke tilkommer Fællesskabets retsinstans at udstede påbud til en fællesskabsadministration.

3 Retten bemærkede dernæst, at sagsøgerens tredje påstand heller ikke kunne realitetsbehandles, idet de klagepunkter, som sagsøgeren havde fremført til støtte herfor, ikke vedrørte hendes personlige stilling, men alene Parlamentets generelle personalepolitik, samt fordi Fællesskabets retsinstans ikke kan rette påbud til en administration.

4 Retten forkastede endelig sagsøgerens første påstand under henvisning til, at ingen af de indsigelser, hun havde fremført mod afslaget på at lade hende gøre midlertidig tjeneste, var begrundet.

5 Vedrørende sagsøgerens første påstand forkastede Retten først sagsøgerens anbringende om, at ligebehandlingsprincippet var tilsidesat, og anførte, at sagsøgeren ikke havde understøttet dette anbringende med tilstrækkeligt konkrete oplysninger til, at Retten kunne fastslå, at ansætttelsesmyndigheden ved en åbenbar fejlvurdering eller magtfordrejning havde tilsidesat dette princip. Retten anførte endvidere, at intet i sagens akter gav holdepunkt for at antage, at ansættelsesmyndigheden havde anvendt sin kompetence til et andet formål end det, der var tilsigtet hermed.

6 Retten forkastede dernæst sagsøgerens anbringende om, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning var tilsidesat, og anførte, at sagsøgeren, skønt udtrykkeligt opfordret hertil, ikke havde været i stand til at fremlægge skriftligt bevis på, at hendes overordnede havde givet hende sådanne løfter vedrørende hendes administrative stilling, at de havde kunnet skabe en berettiget forventning hos hende.

7 Retten forkastede endvidere sagsøgerens anbringende om, at der var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, som fastsætter forfremmelseskriterierne, og anførte, at det fremgik af organisationsplanen, at ingen stilling i lønklasse B3 var ledig før den 1. januar 1990.

8 Retten forkastede ligeledes sagsøgerens anbringende om, at der var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 2, om besættelse af en stilling ved midlertidig tjeneste, og henviste her til samme begrundelse.

9 Retten fastslog endelig, at Sebastiani's søgsmål måtte forkastes, »uden at der er behov for at kræve fremlæggelse af de bilag, som sagsøgeren har anmodet om i stævningen« (præmis 51 i Rettens dom).

10 Sagsøgeren har til støtte for sin appel gjort gældende, at proceduren ved Retten var behæftet med en formfejl, idet Retten for det første ikke gennemgik alle de bevismidler og -tilbud, som var blevet forelagt den, krævede, at sagsøgeren skulle fremlægge bevismidler, som ikke kunne fremskaffes, og dernæst lagde uegnede bevismidler til grund for sin afgørelse om, at Parlamentet ikke havde diskrimineret sagsøgeren eller gjort sig skyldig i grov forsømmelse over for hende.

11 Europa-Parlamentet har herimod principalt anført, at appellen må forkastes, hovedsagelig fordi Rettens afgørelse af spørgsmålet vedrørende sagsøgerens bevistilbud henhører under sagens faktiske omstændigheder, som alene Retten kan vurdere, og som ikke kan være genstand for en appel, der udelukkende kan iværksættes vedrørende retsspørgsmål. Parlamentet har tilføjet, at appellen under alle omstændigheder må forkastes, idet Retten ikke har begået nogen formfejl i den appellerede dom.

12 De af Sebastiani fremførte anbringender til støtte for appellen må forkastes.

13 For det første kan sagsøgeren ikke med føje — under henvisning til fejl, som Retten skulle have begået ved vurderingen af de bevismidler, som var nødvendige for behandlingen af sagens realitet — gøre gældende, at Retten uretmæssigt afviste hendes anden og tredje påstand.

14 For det andet kan sagsøgeren heller ikke med føje — under henvisning til disse såkaldte fejl — gøre gældende, at Retten uretmæssigt forkastede hendes første påstand. Sagsøgeren har nemlig ikke bestridt, at der ikke var nogen stilling i

lønklasse B3 ledig før den 1. januar 1990 i den tyske oversættelsesafdeling. Ansættelsesmyndigheden kunne således ikke, hverken ved en midlertidig tjeneste eller ved forfremmelse, have ladet sagsøgeren beklæde en post i denne lønklasse, men var, som Retten anførte i den appellerede dom, tvunget til ikke at efterkomme den af sagsøgeren indgivne ansøgning. Retten kunne derfor kun underkende hendes påstand om erstatning for det tab, hun skulle have lidt som følge heraf.

15 Det fremgår af det ovenfor anførte, at den af Sebastiani iværksatte appel åbenbart må forkastes i henhold til procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

16 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger. I medfør af procesreglementets artikel 122 finder artikel 70 dog ikke anvendelse ved appel iværksat af institutionernes tjenestemænd eller øvrige ansatte. Da Sebastiani har tabt sagen, pålægges det hende at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen forkastes.

2) Elfriede Sebastiani betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 30. september 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident